

vaartsbronnen der gemeente. Zij waren landbezitters met vele gemeten gronds of trage genieters van voorvaderlijke kapitalen, die het directeurschap van de Loftingsche bank verhieven tot een begeerd emplooi.

De lezer begrijpt, dat hier het „type” tierde. Elk Loftingsch notabele was eigenlijk een type, en men respecteerde elkanders type, genoot er wederkeerig van als van een aangename gewoonte. Er waren types in Loftinge van alle mogelijke geaardheid. Onder de zeer laten thuiscomers van het bitteruur in de societeit „Ons Genoegen” werden oude adellijke heertjes gevonden met roode, kalkoensche wangetjes, onder gouden brilleglazen, heertjes, die zeer gemoedelijk waren, en wier vroolijke dronk het tot breedsprakigheid gestegen beminneijk decorum vertegenwoordigde. Er waren norsche heeren bij met ronde buiken, die gewichtig zwegan als het niet over hun koppige principes ging. Er waren uiterst precieusen bij, zooals de burgemeester, jonkheer meester van Cauwenhove de Chauffepied, — die altijd even gezwind en beleefd en efficient zakelijk deed in zijn secretarie, waar vele pijpen gestopt werden achter de blauwe horren, en er waren er bij, die uit deze krankzinnig makende eenzaamheid een uitweg hadden gezocht in een of andere manie. De dames, die dagelijks elkander ontmoetten in alle denkbare conventikels en sociaal-humanitaire combinaties, die tusschen een klein getal aanzienlijke vrouwen te maken zijn, bevonden zich ten opzichte van elkander in een duurzame hautaine beminneijkheid. Er waren wijder afstanden tusschen deze vrouwen, die op het koffie-uur elkanders huiskamers en in den na-noen elkanders salons betraden, dan er ooit tusschen menschelijke wezens kunnen bestaan. En deze onverbreekbare reserve werd nog versterkt, deze majesteitelijke statie werd nog tragi-comischer, doordat ze allen heur modehuizen hadden in Brussel, doordat de modernste mode niet modern genoeg was voor Loftinge; het paradeerend-pralende van deze conservatieve gemeenschap, de vrouwen gaven er de voltooiing aan, provinciale zielen in Parijsche kleeren zich onbewegend als in een uithoek van de wereld gevangen gehouden mannequins.

Daarbij nog kwam dit, dat de matrones van Loftinge van een vlekkelooze deugd waren en een ongerepte soliditeit. — Heur eenige passie uitte zich in speldeprikken, maar of het de zede was, of de begeerte naar handhaving heurer kritische bevoegdheid, of wel de geringe verleidelijkheid der Loftingsche don Juans — ik weet het u niet te vertellen — maar het e c h t e schandaal, waaraan Loftinge behoefte had, het was er nimmer geschied. De enkele, vage legenden, die jaren na dato, als eenige afleiding nog werden opgedischt hadden niet op de moeders betrekking, maar op een of andere heimelijk ondeugende dochter, kind van een edelman, die zijn jeugd in Parijsche bordeelen had zoekgebracht, — maar de dochter was lang reeds op een verre kostschool, of eerzaam getrouwd in den Haag, en de visschersknaap, die aan de legende deel had, op de groote vaart. — Maar bovendien: